

Dravende raven

(Februari 2005)

Soms zijn er van die dagen dat een marathon lopen iets is wat je beter kunt laten. Thuisblijven is dan het beste devies. De negenentwintigste januari was zo'n dag, al waren de voortekenen prima. Een wat druilerige koude dag veranderd in een tijdsbestek van een aantal uur in een iets strakkere lucht. Mooie wolken die langzaam onder toeziend oog van de bescheiden glimlachende zonnetje voorbijdrijven. Dat is wat ik zie als ik vanuit de touringcar die loopgroep Bedum heeft weten te regelen, naar buiten kijk. Het belooft een gezellig dagje te worden. Gecompleteerd met een aantal mensen van de hardloopgroep Astrea uit Groningen rijd de volle bus richting het zuiden. Tijdens de Croon midwintermarathon in Apeldoorn zal op een afwisselend, glooiend parcours een marathon, Asselronde of een andere afstand gelopen kunnen worden. Voor een ieder wat wils. Collega-vereniging Artemis uit Winsum komt ons iets voor Assen in een eveneens luxe touringcar onderweg al zwaaiend voorbij, dat hopen wij tijdens het lopen te doen.....

Eenmaal aangekomen is het tijd voor de fotosessie, een stoer legervoertuig staat op de achtergrond. Hier waakt het leger, een veilig gevoel! Buiten, voor de kazerne staat een grote tafel met Duitstalige boeken over (marathon/ultra)lopen. Verlekkerd blader ik door wat lectuur. Helaas blijft het bij vluchtig bladeren want ik heb niet de centerij bij me om mijn rugzak met interessante lectuur te vullen. Binnen is het weer één grote ultrareünie: Ubel Dijk, Theo de Jong, Ben Mol, Frank Schut, Ineke Scheffer, Vincent Schoenmakers, ze zijn er vandaag weer allemaal. Ondanks het aarzelende zonnetje is het nog vrij fris. Het is maar goed dat ik gewoontegetrouw veel loopkleding draag en ingepakt heb, zodat ik in kan spelen op de weerbarstige grillen van de weergoden. Ik begin mezelf als een ui te pellen tot de gewenste looplaag voor vandaag zichtbaar wordt. Dan besluit ik toch nog wat kleding te wisselen. De windbroek van de loopgroep gaat de tas in en wordt gewisseld voor een oude, versleten maar warme tight. Alles in de tas en de tas onder de stoel.

Als trainingsingrediënt gebruik ik, notoire loopjunk, een niets forcerend, geestverruimend LSD'tje in een prachtige omgeving met glooiende wegen. Een verstandig besluit aangezien ik van de zes uren, zes dagen eerder in Steenbergen, volgens mijn benen nog niet geheel hersteld ben. Een snelle speed marathon zou zeer onverstandig zijn aangezien ik deze week mijn normale trainingsprogramma wil kunnen lopen. Het prestatieve element loopt vandaag naar de achtergrond en maakt vandaag plaats voor mijn stembanden die het spreken van de benen zullen overnemen. In het startvak neem ik een bescheiden achterhoedeplaats in op het moment dat we weggeschoten worden. De meute lopers voor (en achter) me is me eigenlijk te groot, met name op de smallere wegen in het begin. Het maximum aantal lopers die dit parcours aankan is volgens mij dan ook bereikt. Na even gepraat te hebben met een Deventster lady die debuteert op de marathon vervolg ik mijn weg richting clubgenoot Jan Luursema, daarbij passeer ik de Artemissters Margriet Taselaar en Annemieke Verdonk en babbel wat over gecasteerde cola en vervolg mijn weg richting Luursema, die altijd te herkennen is aan een karakteristieke muts. Een aantal kilometers later komen de Artemisters die vandaag zij aan zij naar de finish zullen lopen ons weer voorbij en zwaaien nog wat, tja, eh....dat hoopten wij toch tijdens het lopen te doen? Met het tikken van de klok kluiven ook de kilometers iets van de resterende afstand af. Een vervelend pijntje die zich bij de eerste heuveldaling zich in mijn linkerkuit vastgebeten heeft, laat gedurende het verdere vervolg iets los, een goed teken. De debutante op deze afstand Kim Baner komt zo'n tien kilometer voor de streep langs en ik probeer me maar eens nuttig te maken als haas. Ze blijkt over genoeg adem te beschikken ondanks een jarenlang nicotinebestaan die ze anderhalf jaar geleden heeft ingewisseld voor hardloopschoenen. Een verstandig besluit! Mede dankzij de schema's van Runner's World gaat ze uiteindelijk ruim onder haar streeftijd duiken. In de laatste kilometers ontpopt Jan Luursema zich eveneens als een dienstige haas van een oudere man en is zonder het zelf te weten ons ultieme doel in de laatste kilometer. Ondanks mijn bevlogen 'Zie je die nr. 61? Dat is Jan L., die gaan wij in de laatste

vijfhonderd meter opvreten', finisht zij en mij twintig meter achter de relatief fris ogende Luursema. Ruim binnen haar voorgenomen en voorspelde vier en een kwartier, klasse!

Minder klasse is de deceptie die na afloop volgt. Bij het betreden van de kleedruimte is de organisatie bezig met stoelen stapelen, daar waar toch mijn tas stond? Na een lang doorzoeken, ook in de andere kleedzaal dringt de realiteit druppelsgewijs in me door. Mijn tas, rustig liggend onder een stoel in de kleedlocatie in de kazerne van ons aller nationale leger, heeft evenals zijn baasje ook de benen genomen. Eén of ander geboefte 'ik ben Gerrit en steel als de raven' heeft zijn slag geslagen. Een junk -niet één die onschuldige kilometers snuift- heeft mijn complete 'loopleven' ontvreemd! Vooraf had ik het er nog even over met collegeloper Dik Jagersma en hoorde ik mijzelf zeggen dat ik mijn tas wel onder een stoel kon laten liggen, dat moet immers kunnen. Het antwoord weet ik nu uit eigen ervaring: Nee Klugkist, dat is een volstrekt achterhaalde gedachte, dat was vroeger, iets van de voorbijgegane tijd. Het blijkt van naïviteit te getuigen als we denken dat onze eigendommen veilig zijn in een overdekte hal van de marechaussee, een onderdeel van defensie. Alles moet blijkbaar achter slot en grendel en zelfs dan ben je in deze samenleving niet zeker meer van je eigen bezittingen! Dat is toch te triest voor woorden!! Iemand van de organisatie schiet te hulp met een bundel aangifteformulieren. Hij blijkt er al 44 uitgedeeld te hebben (wat een dag later door de voorzitter van de organiserende atletiekvereniging telefonisch bevestigd wordt). Vijfenvestig! Tijdens de loop was iemand aanwezig in de zalen, wat deze heeft gedaan is waarschijnlijk één of twee ogen dichtknijpen. Voor de huidige forse bedragen van inschrijving die ik voor uw gemoed maar niet omrekenen naar ouderwetse guldens, moet het toch mogelijk zijn om de zaak dermate in de gaten te houden dat dit niet op zo'n grote schaal kan gebeuren. Het is geen nieuw verschijnsel, ook vorig jaar werd tijdens de midwintermarathon een clubgenoot, Harry Rutgers, gedupeerd. Of nemen hardloopschoenen uit eigen beweging de benen? Er moet dringend met een afgiftesysteem gewerkt worden, wat bij andere grote evenementen gebruikelijk is. Ook al brengt dit meer rompslomp met zich mede.

Eenmaal thuisgekomen heb ik direct mijn bankpas en mobieltje laten blokkeren. Wat een afknappende kater! Even Apeldoorn bellen is er niet bij, want een doorlopende reisverzekering heb ik niet. Voor de samensportendeleving is het buitengewoon triest dat we moeten constateren dat het pionierswerk van Henk Sipers -het lopen met ballast- een bittere noodzaak geworden is om je te vrijwaren van raven. Een volgende keer zal ik er eveneens rugzakkend bijlopen. Een knappe raaf die deze dan van mijn schouders kan pikken.

P.S.:

- *Bedankt Siep Brink dat ik even wat kleding kon lenen voor de kilkoude terugtocht op de fiets (waarvan ik de sleutel toevallig nog had)*
- *Rolf Gerrits kwam hier zondagmiddag nog even op de koffie met een prachtig, oude stijl shirt van de loopgroep Bedum, prachtig!*

Toevoeging:

01-02-2005: Ik kreeg dinsdagavond een telefoontje: er zijn een aantal spulletjes van lopers weergevonden in de toiletten. Alles door elkaar en op een hoop. Alles wordt schoongemaakt en geïnventariseerd. Mijn lijst met vermiste goederen heb ik naar de organisatie gemaïld, men is alles aan het checken. Het is nog maar de vraag wat en of er iets van terug komt. Het beste maar hopen, het minste komt snel genoeg.

04-02-2005: Een groot TPG-pakket brengt me een rugzak plus een deel van de kleding terug. De spullen zijn teruggevonden in de chemische toiletten bij de kleedruimten. De luchten die daarmee gepaard zijn gegaan zal ik u besparen, zo stond in de begeleidende brief. Als extraatje heeft de organisatie ter leedverzachting een nota (€ 8,50) bijgevoegd ter dekking van de portokosten.